

ศาสดาเอกของโลก

(๒)

ชนเหล่าใดเลื่อมใสในพระพุทธเจ้า
ชนเหล่านั้นนั้นชื่อว่า เลื่อมใสในสิ่งที่เลิศ
ก็วิบากอันเลิศย่อมมีแก่บุคคลผู้ที่เลื่อมใสในสิ่งที่เลิศ

ศาสนาเอกของโลก (๒)

๒๑

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นต้นแบบของยอดนักสร้างบารมี ที่สร้างบารมีในทุเวลาทุกสถานที่ไม่ว่าจะภิกขุชาติพระพุทธรองค์ มุ่งสร้างบารมีโดยไม่มีข้อแม้ ข้ออ้าง และเงื่อนไข เป็นผู้ไม่ว่าง เว้นจากการสร้างบารมี เราทั้งหลายผู้เป็นพุทธศาสนิกชน ควร ดำเนินชีวิตตามอย่างพระพุทธรองค์ด้วยการสร้างบารมีทุกรูปแบบ และตั้งใจฝึกฝนอบรมใจให้หยุดนิ่ง ให้สะอาดบริสุทธิ์ ให้เข้าถึง พระธรรมกาย เพื่อให้หลุดพ้นจากกิเลสอาสวะ เข้าถึงฝั่งแห่ง นิพพานอันเป็นเอกันตบรมสุขติดตามพระองค์ไปด้วย

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ใน อัปปมาทวรรค ว่า

“ยาวตา จุนฺทิ สดฺตา อปฺทา วา ทุวิปฺทา วา จตฺตูปฺทา วา พหุปฺปทา วา รูปีโน วา อรูปีโน วา สญฺญีโน วา อสญฺญีโน วา เนวสญฺญินาสญฺญีโน วา ตถาคโ ตเตสํ อคฺคมกฺขายติ อรหํ สมฺมาสมฺพุทฺโธ ฯ เย โข จุนฺทิ พุทฺเธ ปสนฺนา อคฺเค เต ปสนฺนา อคฺเค โข ปน ปสนฺนํ อคฺโค วิปาโก โหติ

ดูก่อนจุนทิจิ ลัทธิที่ไม่มีเท่ากัติ มี ๒ เท่ากัติ มี ๔ เท่ากัติ มีเท่ามากกัติ มีรูปกัติ ไม่มีรูปกัติ มีสัญญากัติ ไม่มีสัญญากัติ มีสัญญากัมิใช่ ไม่มีสัญญากัมิใช่กัติ มีประมาณเท่าใด พระ- ตถาคตอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า บัณฑิตกล่าวว่าเลิศกว่า ลัทธิเหล่านั้น ชนเหล่าใดเลื่อมใสในพระพุทธเจ้า ชนเหล่านั้น

ศาสตราจารย์เอกของโลก (๒)

๒๒

**ชื่อว่า เลื่อมใสในสิ่งที่เลิศ ก็วิบากอันเลิศย่อมมีแก่บุคคลผู้ที่
เลื่อมใสในสิ่งที่เลิศ”**

การที่พวกเราได้เกิดมาเป็นมนุษย์ พบพระพุทธศาสนา มีจิตเลื่อมใสศรัทธาในพระรัตนตรัย เลื่อมใสพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ผู้เป็นเอกบุรุษในโลก แล้วยึดพระพุทธองค์เป็นแบบอย่างในการสร้างบารมี นับว่าพวกเราเป็นผู้มีบุญลาภอันประเสริฐ เกิดมาชาตินี้ถือว่าเป็นชีวิตที่มีสาระแก่นสาร มีชีวิตไม่ว่างเปล่าจากกุศลความดี เกิดมาเพื่อสั่งสมบุญบารมีอย่างแท้จริง ความเลื่อมใสในพระพุทธเจ้า พระธรรม และพระสงฆ์เป็นสิ่งที่บังเกิดขึ้นได้ยาก บุคคลใดที่มีความเลื่อมใสเช่นนี้ แสดงว่าบุคคลนั้นได้สั่งสมบุญเก่ามาดี ได้เคยพบเห็นหรือผ่านพระพุทธเจ้ามานับภavnับชาติไม่ถ้วนจึงทำให้รู้ซึ่งถึงพระคุณอันยิ่งใหญ่ของพระพุทธองค์

*สมัยที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าสร้างบารมีเป็นพระโพธิสัตว์นั้น ท่านได้เกิดเป็นเกือบทุกอย่าง เวียนว่ายอยู่ในสังสารวัฏเหมือนพวกเราทุกคน แต่ใจท่านมุ่งแสวงหาทางหลุดพ้นอย่างเดียว ใจของท่านไม่เหมือนคนธรรมดาที่มีวข้องเกี่ยวอยู่ในกามคุณ ๕ ยินดีในลาภ ยศ สรรเสริญ สุข อันไม่

* พุทธประวัติ เล่ม ๑ (หลักสูตรนักรธรรมตรี)

ศาสนาเอกของโลก (๒)

๒๓

จิ้งยั้งยีน บางภพบางชาติท่านพลัดไปเกิดเป็นสัตว์เดียรัจฉาน แต่ชาติกำเนิดก็ไม่ได้เป็นอุปสรรคต่อการสร้างบารมีของท่านแต่อย่างใด

แม้บางชาติพลั้งพลาดไปเกิดเป็นสัตว์เดียรัจฉาน ท่านก็เป็นช้างอาชาไนย ม้าอาชาไนย เป็นกระต่ายก็เป็นกระต่ายน้อย โพธิสัตว์ เป็นโคก็เป็นโคเจ้าปัญญาไม่ทำให้เจ้าของเดือดร้อน ช่วยเหลือเจ้าของพ้นจากความทุกข์ยากลำบาก บางชาติไปเกิดเป็นพญานาคราช ครองนาครพิภพที่มีสมบัติทิพย์ มีนางนาค-มาณวิกามากมายคอยปรนนิบัติรับใช้ เป็นพญานาคฐิตัตถ์บ้าง เป็นจัมเปยยนาคราชบ้าง แต่ท่านเห็นว่าสมบัติอันเป็นทิพย์เหล่านี้ ไม่เที่ยงแท้ ไม่ช้าท่านต้องละทิ้งไป ท่านจึงตั้งใจรักษาอุโบสถศีลเพื่อจะได้กลับมาเกิดเป็นมนุษย์ เพราะรู้ว่าอัฐภาพของมนุษย์เหมาะสมต่อการสร้างบารมีมากที่สุด

เมื่อกลับมาเกิดเป็นมนุษย์ ท่านเป็นผู้มีปัญญาเป็นเลิศ เป็นมโหสถบัณฑิตผู้ฉลาดในการตัดสินใจ เป็นพระเทมียผู้เห็นทุกข์เห็นโทษในการครองเรือน ไม่ยินดีในราชสมบัติ มุ่งออกบวชเพื่อแสวงหาโมกขธรรมเพียงอย่างเดียว เป็นพระมหากษัตริย์ที่มีความเพียรอันยิ่งยวด เป็นสุวรรณสามผู้มีเมตตา อีกทั้งเป็นลูกยอดกตัญญูเลี้ยงดูบิดามารดาผู้ตาบอด เป็นพระเจ้าเนมิราช

ศาสดาเอกของโลก (๒)

๒๔

ผู้สอนมหาชนให้ยินดีในการทำทาน จนมหาชนได้ไปบังเกิดในสวรรค์นับไม่ถ้วน แม้ไปบังเกิดเป็นมหาพรหมนารถ ท่านก็ไม่มัวยินดีในสุขที่เกิดจากมานสมบัติ ได้สร้างบารมีด้วยการลงมาเปลี่ยนมิจฉาปฏิญญาของพระราชาและชาวเมือง จนมีสุคติสวรรค์เป็นที่ไปกันถ้วนหน้า

ภพชาติสุดท้าย พระองค์ได้ถือกำเนิดเป็นพระเวสสันดร ผู้บำเพ็ญทานบารมี ทนทุกข์ประสุมจากพระกรรมของพระมารดา ท่านแบมืออำปาทมพระมารดาเลยว่า “เสด็จแม่มีสมบัติอะไรให้ลูกได้บริจาคบ้างไหม” เมื่อเติบโตขึ้น ตั้งแต่ทรงรู้ความก็ทรงทำทานเรื่อยมา ทรงบริจาคม้ามั่งคั่ง ช้างมั่งคั่ง จนกระทั่งถูกขับไล่ออกจากพระราชวัง พระองค์ก็ไม่ทรงหวั่นไหวเสด็จออกไปอยู่ป่าบำเพ็ญภาวนา ยังมีพราหมณ์ชุกตามมาเพิ่มบารมีให้กับพระองค์อีก ด้วยการขอพระกุมารทั้งสอง คือ กัณหาและชาลี พระองค์ทรงบริจาคให้ไปแม้จะทรงรักลูกทั้งสองปานดวงตาดวงใจ แต่ทรงรักลัทธิพญายุทธยานมากกว่า มหาทานบารมีที่พระองค์ทรงบริจาค่นั้น แผ่นดินถึงกับสะเทือนเลื่อนลั่นแซ่ซ้องสาธุการไปทั่วภพสาม

เมื่อละจากอัฐภพนั้น ท่านได้ไปบังเกิดเป็นท้าวสันดุสิต-เทวราช เป็นจอมเทพในสวรรค์ชั้นดุสิต เสวยสุขในทิพยสมบัติ

ศาสนาเอกของโลก (๒)

๒๕

เป็นเวลานาน คอยโอกาสแห่งการตรัสรู้ธรรมอยู่บนสวรรค์ การมาบังเกิดเป็นพระพุทธรเจ้าของพระองค์นั้น ไม่ได้ลงมาอย่างไม่มีใครรู้เห็น ท่านลงมาด้วยการเชื้อเชิญของเหล่ากายทิพย์ทั้งหลาย ชาวสวรรค์ ๖ ชั้น พรหมชั้นต่างๆ มาประชุมพร้อมกัน แล้วพากันไปอาราธนาท่านให้ลงมาบังเกิดว่า

“ข้าแต่พระมหาวิระ บัดนี้เป็นเวลาอันสมควรแล้ว ขอพระองค์ได้โปรดอุบัติในพระครรภ์ของพระมารดา เพื่อตรัสรู้มตธรรม ช่วยทำให้โลกนี้พร้อมทั้งเทวโลกให้ข้ามทางอันกันดารในสังสารวัฏด้วยเถิด” พระองค์ได้ตรวดูแล้ว เห็นว่าเป็นเวลาที่เหมาะสมต่อการมาอุบัติ จึงตรวดูสถานที่ที่จะมาอุบัติ ซึ่งเราเรียกว่า มหาวិโลกนะ

ผู้มีบุญบารมีมาก เวลาจะเกิดท่านเลือกเกิดเองได้ ท่านตรวดูว่าโลกมนุษย์เหมาะสมจะเป็นสถานที่รองรับท่านได้ไหม พระมหาสัตว์ทรงตรวดูกาลเวลาว่า ถึงเวลาหรือยัง ถ้ามนุษย์มีอายุเกิน ๑๐๐,๐๐๐ ปี ท่านจะไม่อุบัติ เพราะมนุษย์พิจารณาไตรลักษณ์ คือความไม่เที่ยงของสังขารไม่ออก เพราะอายุยืนเกินไปเกิดมาเป็นหมื่นๆ ปีแล้ว ไม่เห็นแก่หรือเจ็บป่วยเลย จึงตรงตามพระธรรมไม่ได้ เมื่อพระพุทธรเจ้าตรัสว่า อนิจจัง ทุกขัง อนตตา สรรพสัตว์ก็จะไม่เข้าใจ ทำให้หาผู้ตรัสรู้ธรรมตามพระองค์ได้ยาก

ศาสตราจารย์เอกของโลก (๒)

๒๖

หากเป็นยุคสมัยที่มนุษย์มีอายุถอยลงไปต่ำกว่า ๑๐๐ ปี ก็ไม่ใช่เวลามาอุบัติเช่นกัน เพราะหมู่สัตว์มีกิเลสหนาปัญญาหายบงกชไป คำสอนที่พระองค์ทรงแสดงจะเป็นเหมือนไม้ที่ขีดลงไปในน้ำ น้ำแยกออกจากกันแล้วก็เชื่อมกันเช่นเดิม ทำให้ไม่มีผู้ตรัสรู้ธรรมตามพระองค์ได้ เพราะฉะนั้นกาลสมัยที่มนุษย์มีอายุต่ำกว่า ๑๐๐,๐๐๐ ปี ลงมาถึง ๑๐๐ ปี จึงชื่อว่าเป็นกาลที่สมควร

จากนั้นพระองค์ตรวดูทวีป ทรงเล็งเห็นทวีปทั้ง ๔ คือ อุตตรกुरुทวีป ปุพพวิเทหะ อปรโคยาน และชมพูทวีปพร้อมด้วยทวีปบริวาร ทรงเห็นว่าใน ๓ ทวีป พระพุทธเจ้าทั้งหลายไม่บังเกิดจะบังเกิดในชมพูทวีปแห่งเดียวเท่านั้น จากนั้นทรงตรวดูประเทศต่อไปว่า พระพุทธเจ้าทั้งหลายบังเกิดในประเทศไหนหนอ ทรงเห็นมัชฌิมประเทศ คือประเทศอินเดียในปัจจุบัน เป็นสถานที่ที่พระพุทธเจ้าทั้งหลาย พระปัจเจกพุทธเจ้าและพระเจ้าจักรพรรดิ พระราชามหากษัตริย์ พราหมณ์ คฤหบดี ผู้มีศักดิ์ใหญ่มาบังเกิด

พระมหาสัตว์ตรวดูตระกูล ทรงเห็นว่า ธรรมดาพระพุทธเจ้าจะบังเกิดในตระกูลที่ชาวโลกยกย่อง ซึ่งปัจจุบันตระกูลกษัตริย์ เป็นตระกูลที่ชาวโลกยกย่องว่าประเสริฐที่สุด เมื่อตรวดูมารดา ทรงเห็นว่า ธรรมดาพระพุทธรามาเป็น

ศาสดาเอกของโลก (๒)

๒๓

หญิงเหลาะแหละ บำเพ็ญบารมีมาแล้วถึง ๑๐๐,๐๐๐ กัป รักษา
ศีล ๕ ไม่ขาดตั้งแต่เกิด พระนางสิริมหามายาเป็นผู้สมควรเป็น
มารดาของพระองค์

เมื่อพระองค์ทรงตรวจตราจนครบทั้ง ๕ ประการ คือ กาล
ทวีป ประเทศ ตระกูลและพระมารดาแล้ว จึงตัดสินพระทัยจุติ
มาบังเกิดในพระครรภ์ของพระนางสิริมหามายาในศากยราช-
ตระกูล แม้อยู่ในพระครรภ์ พระองค์ก็มีสติสัมปชัญญะแจ่มใส
อยู่ในอิริยาบถนั่งขัดสมาธิคู้บัลลังก์เพียงอิริยาบถเดียว นี่คือ
ความมหัศจรรย์ของพระพุทธเจ้าของเรา โดยเฉพาะในขณะที่
พระองค์ประสูติ หมั่นโลกธาตุหวั่นไหวสะเทือนเลื่อนลั่น รัศมีแผ่
ไปในหมื่นจักรวาล คนตาบอดแต่กำเนิดกลับได้จักขุ คนหูหนวก
ก็ได้ยินเสียง คนใบ้ก็พูดเจรจาได้ คนค่อมก็เดินหลังตรงได้ คนง่อย
กลับเดินได้ตามปกติ ไฟในรกทั้งหมดก็ดับลง ลัตวันรกรพ้นจาก
การถูกทณทกรรมชั่วครวกันเลยทีเดียว

เรื่องราวการอุบัติขึ้นของพระพุทธองค์ดูเหมือนจะมา
พร้อมๆ กับปาฏิหาริย์ เป็นเรื่องราวที่มหัศจรรย์เหลือวิสัยของ
มนุษย์ธรรมดา เหลือเชื่อแต่ก็เป็นความจริงที่พิสูจน์ได้ เมื่อเข้า
ถึงพระธรรมกาย เพราะพระองค์ได้สั่งสมบุญบารมีไว้มาก บารมี
เต็มเปี่ยมล้นปรี่พร้อมที่จะเข้าถึงธรรมอยู่แล้ว จึงเป็นบุคคลผู้มี

ศาสนาเอกของโลก (๒)

๒๘

อานุภาพ จะhamnุษย์และเทวาผู้ยิ่งกว่าหรือเสมอเหมือนก็ไม่มี
วันวิสาขบูชาจึงเป็นวันสำคัญที่เหล่าพุทธศาสนิกชนทั้งหลาย
ควรรหาโอกาสเอารวันอันเป็นสิริมงคลนี้ ตรีกะระลึกนึกถึงพระ-
มหากุณณาธิคุณอันยิ่งใหญ่ของพระพุทธรองค์ ด้วยการทำทาน
รักษาศีลและเจริญภาวนา ฝึกฝนใจให้หยุดนิ่ง เพื่อน้อมถวาย
เป็นปฏิบัติบูชาแด่พระบรมศาสดาของเรา เราจะได้บุญใหญ่ที่
เกิดจากการบูชาบุคคลที่ควรบูชา ทำให้มีสุคติสวรรค์เป็นที่ไป

